

28. fejezet - A bál

M

ire Harry a kastélyba ért, már annyira éhes volt, hogy első útja a Nagyterembe vezetett. Ott azonban csalódottan tapasztalta, hogy már régen vége van az étkezésnek, és a manók azóta mindent eltakarítottak. Komótosan felballagott hát a Griffendél toronyba.

Amint belépett a klubhelyiségbe, nyomban észrevette az egyik sarokban magába roskadtan üldögélő Ront és Hermionét valamint, a vörös szemű, kezzeit tördelő Ginnyt.

- Mi történt? - lépett aggódva a lányhoz, aki rögtön, se szó se beszéd, a nyakába borult.

- Ginny nagyon aggódott miattad! - magyarázta szemrehányóan Hermione.

Harry megsimogatta a lány fényes, lángvörös haját.

- Minden rendben van. Itt vagyok, és nem történt semmi bajom.

- Ne csináld ezt máskor! - emelte rá Ginny könny áztatta szeméit, aztán megkönnyebbülve lehuppant az egyik kényelmes karosszékre. Harry mellé ereszkedett, és végignézett a barátain.

- Tudom, hogy magyarázattal tartozom nektek - kezdte Harry, miközben a szőnyeg mintáit szemlélte. Ron és Hermione is letelepedtek melléjük. Bár rajtuk kívül éppen nem tartózkodott más a klubhelyiségben, egy *Disaudio* bűbájjal biztosította, hogy semmiképpen ne hallgathassák ki őket.

- Most megint titkolózás következik? - kérdezte durcásan Ginny.

Harry magában szégyenkezett, hiszen a lánynak igaza volt, ám tartania kellett magát az ígéretéhez.

- Emlékeztek a néhány héttel ezelőtti támadásra, amiről a Prófétában olvastunk?

- Amelyiknek nem tudták azonosítani a célpontját? - kérdezett vissza Ron.

- Igen. A halálfalók áldozata egy nagyon erős varázsló volt, aki magára vonta Voldemort haragját. Alig élte túl a csatát, bár mint bizonyára emlékeztek rá, jó néhány halálfalót ő is elintézett. Az illető Godric's Hollow-ba menekült, mert egyedül ott remélhetett segítséget.

- Hogyhogy? - Ginny értetlen tekintetét látva Harry folytatta, mivel biztos volt benne, hogy az idős varázsló azóta már elhagyta a veszélyessé vált környéket.

- Évek óta ott élt Aberforth Dumbledore, Albus Dumbledore fivére. Ő felügyelte, történik-e bármi gyanús a szüleim háza környékén. - A lány ámultan hallgatta az újdonságokat. - Szóval, ez a sebesült éppen haláltusáját vívta, amikor első látogatásom alkalmával véletlenül felfedeztem. Amint megláttam, rögtön felismertem a sérüléseit. Nagini által tépett sebekkel voltak tele a végtagjai, akárcsak édesapátoknak. - A két Weasley gyerekre nézett. - Segítettem ellátni a sérüléseit, és megígértem, hogy utánaézek van-e rá valami gyógymód Piton kötetei között.

- Ti bementetek a lakosztályába? - szörnyülködött ismét Ginny, de Hermione leintette.

- Ez egy másik történet. Folytasd, Harry!

- Találtam is egy könyvet, és benne egy megfelelőnek látszó receptet. Nem volt könnyű megszerezni hozzá az összetevőket, de azután már egy hét alatt elkészült a főzet.

- Tehát valóban bájitalt főztél az öreggel? - kérdezte Ron kissé viszolyogva, mire Harry bólintott.

- Ehhez kellett a sárkánytojás héj, és nem az iskolának, ugye? - nézett rá merően Hermione.

- Igen. Akkor még nem beszélhettem róla.

- Szeretném látni azt a receptet, ha lehet - kérte a lány.

- Hát persze. A főzet végül is bevált, és hoztam is belőle mintát, amit el kell juttatnunk a Szent Mungóba.

- Akkor az illető megmenekült? - kérdezte Ginny.

- Árukl már el, ki a titokzatos idegen! - faggatta Ron izgatottan.

- Ezt az egyet nem tehetem. Ha megtartom a titkát, számíthatok a segítségére bizonyos dolgokban. Nagyon nagy tudású, és megbízható ember, ennyit elárulhatok. - Legutóbbi szavait ugyan még ő maga sem hitte igazán, de az elmúlt nap tapasztalatai alapján, biztosan érezte, hogy így kell lennie. - Nem véletlenül bízott meg benne mindkét Dumbledore fivér.

- Miben tud neked segíteni? - értetlenkedett Ginny.

- Egyelőre kutatni fog néhány dolog után, amire megkértem. - Itt szúrósan Ronra és Hermionéra pillantott, jelezve, hogy ezt már nem óhajtja megosztani Ginnyvel. - Majd jelentkezik nemsokára.

Látva, hogy lezártnak tekinti a beszámolót, Ginny megkönnyebbülve felszaladt a szobájukba, és hamarosan egy tányér süteménnyel tért vissza. A fiú elé tette.

- Lemaradtál az ebédről. Gondolom éhes vagy.

Harry hálás pillantást vetett rá, és nekilátott a falatozásnak.

Vacsora után, két barátja félrevonta Harryt a kiürült klubhelyiségben.

- Mi az, amit még tudnunk kell? - szegezte neki a kérdést Hermione.

- Sikerült bejutnom a szüleim hajdani házába. Ezt találtuk ott.

Talárjából elővette Hugarbug Helga ezüst pohárkáját. Barátai ijedten hátrahőköltek egy lépést.

- Ez egy horcrux? - kérdezte Ron és meredt szemmel bámulta a tárgyat.

- Nem látok rajta repedést - vizsgálta meg Hermione. - Meg van törve rajta az átok?
- Mindketten tévedek. Ez sosem volt horcrux. Az én halálommal akarta belőle Voldemort elkészíteni, de meghiúsult a terve, a visszacsapódó átok miatt.
- Akkor hát tovább kell keresnünk, és még azt sem tudjuk, hogy mi után kutatunk - jelentette ki Hermione.
- Igen. Viszont éppen ebben kapok majd segítséget.
- Ennyire megbízol abban a varázslóban? - hitetlenkedett Ron.
- Muszáj volt bizonyos mértékig beavatnom, mert tudom, hogy hasznos lesz számunka az együttműködés. Nem fog elárulni, ebben biztos vagyok. Addig is, amíg üzenetet kapok tőle, próbáljunk itt tovább nyomozni!
- Barátai ezek után nem faggatták tovább, de látszott rajtuk, hogy nincsenek meggyőzve.

A következő hét minden érdembeli kutatást meghiúsított, mivel a Roxfort pincétől a padlásig a Végzősök Báljának lázában égett. Szinte mindenki a bagolypostát leste, mikor érkezik a nagy alkalomra megrendelt ruha, cipő, parfüm, vagy egyéb csecsebecse. A hét végére a diákok már kizárólag azzal tudtak foglalkozni, hogy ki kivel megy a bálba, és milyen ruhát, frizurát, sminket fog viselni.

A fiukat valamivel kevésbe ragadta el a láz, mégis Ron folyton az új dísztalárját rakosgatta ide-oda, és esténként Harry és Neville véleményét kérdezgette a magára varázsoltsájakról. Nagyon izgult, hiszen élénken élt az emlékezetében, milyen jól festett Hermione negyedikben a híres Viktor Krum oldalán. Hiába nyugtatgatta Harry, barátja úgy érezte, neki sem szabad lemaradnia a világhírű bolgár fogó mögött, ha a lány partnere akar lenni.

Mire elérkezett a nagy nap, tetőfokára hágott az izgalom. Harry délután a bálra készülődött, és éppen a dísztalárját kereste aládájában, amikor ismét a kezébe akadt Lily Potter gyűrűje, és a párja. Merengve fogatta őket ujjai között. Állítólag jelzi az életveszélyt...

Már nagyon bánta, hogy a legutóbb, Godric's Hollow-ban nem kérdezte meg Pitontól, hogyan került hozzá. Annyi minden történt aznap, hogy végül pont ezt, a számára legfontosabb dolgot nem sikerült megtudnia. A két ékszert a zsebébe süllyesztette, és megfogadta, hogy a következő alkalmat semmiképpen sem fogja elszalasztani.

Néhány perccel a bál kezdete előtt, a Griffendél klubhelyiségében gyülekeztek a fiúk, azután együtt vonultak le az előcsarnokba. Mindannyian izgatottan várták leendő partnereiket. Ron, aki végül mégis megszokott frizurája mellett döntött, folyamatosan a ruháját igazgatta, Harry pedig szokásosan kócos hajzatát próbálta rávenni, hogy ne álljon százfelé.

Hiába voltak azonban lelkileg felkészülve, mégis elakadt a lélegzetük, amikor Ginny és Hermione megjelent a lépcsősor tetején. Harry áhítással bámulta Ginnyt, amint egyszerű, de rafinált szabású, lágyan hullámzó, mélyzöld ruhában, féloldalasan feltűzött hajjal és ragyogó szemmel felé lépkedett. Ron is táva maradt szájjal nézte barátnőjét, aki még sokkal szebb volt, mint a legutóbbi bálon. Most egy hihetetlenül szép nő közeledett felé. Hermione szintén feltűzött frizurát viselt, amiből néhány tincs huncutul a nyakába kunkorodott. Bordó ruháját apró, egymásba fonódó sötétebb árnyalatú kelta minták díszítették. Ron mellé érve, egy könnyed mozdulattal felcsukta a fiú állát, majd belekarolt és szeméit forgatva morogta neki:

- Ron Weasley, ne vigyorogj ilyen idiótán!

Mindannyian bevonultak a bálteremmé alakított és ünnepélyesen feldíszített Nagyterembe. Minden ragyogott a megbüvölt fáklyák fényében, amit a tükörfényes padló csillogva sokszorozott meg. Az elvarázsolt mennyezet szerencsére ma este a felhőktől mentes, ragyogó csillagokkal megszórt kinti éjszaka képét mutatta. Az asztalok körben, a falak mellett álltak, középen pedig az igazgató, a tanári kar és néhány hivatalos vendég foglalt helyet.

Charlie és Bill Weasley, meg persze Fleur, mosolyogva integettek a belépők felé, míg a többiek közül néhányan inkább gondterhelten látszottak. A diákok báli hangulata nyomban megcsappant, amikor felismerték a minisztériumi küldöttek között Rufus Scrimgeourt és az arcán negédes mosollyal pöffeszkedő Dolores Umbridge-t. Természetesen Hagrid és Trelawney professzor is megjelentek, és bár ők is igyekeztek élvezni az estét, biztos, ami biztos, a lehető legtávolabb helyezkedtek el a volt főinspektortól.

Minerva McGalagony szólásra emelkedett, és bár érezhető volt a feszültség a hangjában, a helyzethez mérten vidám szavakkal nyitotta meg a bált. Az igazgató kemény pillantása és biztató szavai szerencsére elérték a kívánt hatást, és a tanulók megpróbálták tudomást sem venni a nem kívánatos látogatókról.

Az ízletes vacsora, még a Roxfort ínyenc étkezéseihez mérten is különleges volt. A hajdani DS tagjainak többsége - legalábbis akik még az iskolában voltak -, egy asztalhoz ülve lakmározott, miközben jól mulattak Ron szokásos mohóságán, ahogy az ételekre vetette magát. A fiú csak Hermione megrovó pillantására fogta vissza magát valamennyire, és ettől fogva egyszerre csak egyféle étellel tömte magát. A felhőtlen szórakozást csak néha árnyékolta be, amikor valamelyikük tekintete a minisztériumi vendégekre vándorolt.

Harry igyekezte kerülni mind Scrimgeour mind Umbridge tekintetét, ami szerencsére nem volt túl nehéz, mivel a helyzetet gyorsan átlátó Ginny és Hermione úgy intézte, hogy a két fiú a vendégeknek háttal üljön.

A félóriás vadőr a vacsora vége felé hozzájuk lépett, Harryék pedig örömmel üdvözölték.

- Szia Hagrid!

- Örülök, hogy látlak benneteket! - viszonzta Hagrid. - Minden csodálatom, a szép hölgyeké! - hajolt meg mélyen, térfásan a lányok felé fordulva, miközben egy kis fényes, zöld sárkánybőrbe kötött könyvecske pottyant ki a ruhájából. - Ó, a fenébe... - motyogta zavartan, amikor észrevette, és gyorsan felkapta. Mielőtt még jobban megnézheték volna mi

az, sietve ismét elrejtette a belső zsebébe. - További jó szórakozást! - vetette oda szórakozottan, és indulni máris készült.

- Már mész is? Nem érzed jól magad?

- Dehogyan nem, csak még van egy kis dolgom - válaszolta, és körülpillantott, látta-e valaki az imént történeteket. - Engem ne féltsetek! Nem olyan könnyű elrontani ezt a szép estét, amikor titeket ünnepelünk. Még akkor sem, ha nemkívánatos személyek is jelen vannak a Roxfort falain belül - tette hozzá fintorogva, aztán a vendégekre egy pillantást sem pazarolva kisértélte az ajtón.

Amikor később felcsendült a zene, és a táncolni vágyó párok megindultak a közepén kialakított táncterre, ámulattal vették észre, hogy lábaik nyomán csillámló szikrák ragyognak fel a padlón, néhány másodpercig jelezve lépteik útját. Az este hátralévő részében, a valamivel halványabb megvilágításban mindenféle csodálatos mintákat rajzoltak lépteikkel a táncoló párok. Mindenki önfeledten szórakozott, élvezve a megkapó hangulatot.

Ron teljesen belefeledkezett Hermione táncoltatásába. Annyira megbűvölten csodálta barátját, hogy még Pansy Parkinson gúnyos megjegyzéseit sem hallotta meg, bár feltehetőleg Hermione ügyes lavírozásának is része volt benne, hogy a mardekárosokat messziről elkerülték.

Ezúttal Harrynek is sikerült megfeledezni a gondjairól, sőt még a nem kívánatos vendégek jelenlétéről is, amikor Ginnyit végre újra a karjaiban tarthatta. Meglepő módon ez alkalommal cseppet sem jelentett gondot a tánc. Észre sem vette, hogy nem csetlik-botlik, és nem véti el a lépést sem. Csak a lány csillogó szemeit látta. Ginny dereka, mosolya, szeme, illata teljesen betöltötték érzékeit. Szinte öntudatlanul engedett a kísértésnek, amikor a lány finoman egy oldalfoyosóra, majd a kihalt Trófea Terembe kormányozta. Mikor végre egyedül voltak, szerelmes csókban forrtak össze.

Percek teltek el, mire eljutott Harry tudatáig mi történik. Talán csak a furcsán ismerős motyogás józanította ki, ami a Nagyteremből szóló zene mellett halványan eljutott a füléhez. Kellemetlen érzés futott át rajta, ám amikor körülnézett senkit és semmi szokatlant nem látott a közelben.

Talán csak a lelkiismeretem - nyugtatta meg magát, és bár nehezebbre esett, kicsit elhúzódott a lánytól. Mélyen Ginny szemébe nézett. Éppen mentegetőzni kezdett volna, amikor a lány megelőzte.

- Olyan régen vágytam erre.

Harry ugyanígy érzett, és bár tudata halványan tiltakozott ellene, újonnan felszabadult érzései minden habozást elnyomtak benne. Nem tudott tovább uralkodni magán, és ismét megcsókolta... Amikor ajkaik szétváltak, Ginny átölelte, és szorosan hozzásimult.

- Ne félj, nem lesz semmi baj - suttozta. - Annyira boldog vagyok!

Most, hogy ismét együtt voltak, Harry úgy érezte, visszakapta elveszettnek hitt másik felét. Újra egészen, és határtalanul boldognak érezte magát. Ahogy azonban teltek a percek, nyomasztó gondolatai fokozatosan ismét a felszínre szivárogtak.

- Ginny, szeretnék adni neked valamit - kezdte.

Bal kezébe fogta a lány jobbát, és elővette Lily gyűrűjét a zsebéből. A lány tenyerébe helyezte és óvatosan rázárta az ujjait. Ginny arca tűzpirosra gyúlt, és szíve a torkában dobogott.

- Ez egy mátká-gyűrű, ami az édesanyámé volt. Akitől kaptam, bizonyára nagyon féltette őt, pontosan úgy, mint én téged. Vigyáz rád, és figyelmeztet rá, ha életveszélyben vagy. Szeretném, ha elfogadnád. - Ginny láthatóan tiltakozni akart, de a fiú beléfojtotta a szót. - Nem akarom, hogy kényszernek érezd. Te döntöd el, viselni fogod-e vagy sem, de úgy érzem, akkor sem adnám senki másnak, ha ez egy életre szóló elkötelezettséget jelentene.

- Szívesen viselem, ha valóban ezt kívánod - felelte a lány érzelmeiktől elcsukló hangon.

Még mindig piros arccal az ujjára húzta a gyűrűt, mire az halvány fényvel fölragyogott néhány pillanatra, ahogy életbe lépett a mágia.

- Ugye van párja is? Az is nálad van?

- Igen. - Harry elővette, és tenyerén tartva megmutatta a kissé nagyobb, ugyanolyan rúnákkal díszített karikagyűrűt is.

- Szeretném, ha te is viselnéd. Vigyázzon rád is a párja, hiszen nálad jobb helyen úgysem lenne.

Harry ujján is felragyogott a gyűrű amint az ujjára húzta.

Éppen újra megcsókolták volna egymást, amikor egyszerre csak kuncogást és suttozást hallottak. Behúzódtak az egyik vitrin mögé a homályba. A hivatlan látogatók azonban éppen ugyanezt a csendes zugot célozták meg. Egy teljesen összegabalyodott pár botladozott egyre közelebb. Harry és Ginny arcán széles vigyor terült el, amikor felismerték, hogy Ron és Hermione azok. Amikor észrevették, hogy a fiú már a lány ruhája alatt tapogatózik, és már sejtelmük sincs a külvilág létezéséről, jobbnak látták, ha észrevétlenül kisurrannak mellettük.